

ARANYKAPU

Nyirkos avarszagban
átfésüljük a sűrű erdőt.
Talajbőr a talpunk alatt,
hatalmas szőrszálak a fák.

Jávorok és füzek között
leheletnyi életformák.
Akár a belső szerveink:
ismeretlen terep.

Felboncoljuk az utat:
második világháborús
bombatölcsérek, földsebek.
Hídcsonkok a Tiszában.

Egy lépéssel tovább
markológépek túrnak a homokba.
Megfordulunk,
a zaj elől a fák közé.

Beljebb,
az erdő forró anya-
méhében szikracsillanások:

Lángban áll az aranykapu.

TÜKÖRDARAB

cisz-moll hatol a füljáratokba
lassan kimérten akár a ko-
porsó a föld táplálék-láncolatába
a fű kínó utána ahogyan fülszőr
serken a hang nyomán semmi esélye
estére megcsendül a moll kiszabadítja
a fülszír alatt szunnyadó ciszt ki
harangozik nem hallom kővé meredten
ki néz a hang tükrébe a hangom
nem hallod ki sántikál mögötted
a hallójáratok zsíros útvesztőjében
ki harmonikázik egy velencei
gondolában gondolatban pereg a dob-
hártya átszakítja a vonó fullánkja
s mint a vér a behatolás nyomán
elered a hangod a hangom a boldog
míg be nem fogad és magába temet Alma
mater a boldog szóra elment
az áram búzlik eszméletem halma
ki hal meg ma a hetvenedik oldalon
olvasom kint dörög szakad mi bent
a faházikóban a túra vég-
én öntudatlanul világít az állat
fekete gombszeme jelzi kész csendül
a moll a fülkagylóban fekete gyöngy
fekete cisz bújik elő világít
a befejezetlen lezárt darabban